

Wyrok Sądu Okręgowego w Gliwicach

z dnia 15 lutego 2016 r.

V Ka 2/16

Przewodniczący: Sędzia SO Jacek Myśliwiec.

Sędziowie SO: Sławomir Klekocki (spr.), Katarzyna Gozdawa-Grajewska.

w obecności Wandy Ostrowskiej Prokuratora Prokuratury Okręgowej.

Sąd Okręgowy w Gliwicach Ośrodek Zamiejscowy w Rybniku Wydział V Karny Sekcja Odwoławcza po rozpoznaniu w dniu 15 lutego 2016 r. sprawy: P. P. (1) (P.), syna J. i B., ur. (...) w P. oskarżonego o przestępstwo z art. 280 § 1 k.k., art. 190a § 1 k.k. na skutek apelacji, wniesionej przez obrońcę oskarżonego od wyroku Sądu Rejonowego w Rybniku z dnia 24 września 2015 r. sygn. akt IX K 149/15

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok,

II. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. A. H. kwotę 420 (czterysta dwadzieścia) złotych oraz 23% podatku VAT w kwocie 96,60 złotych (dziewięćdziesiąt sześć złotych sześćdziesiąt groszy), łącznie kwotę 516,60 złotych (pięćset szesnaście złotych sześćdziesiąt groszy) tytułem zwrotu kosztów obrony z urzędu w postępowaniu odwoławczym,

III. zwalnia oskarżonego od ponoszenia kosztów za postępowanie odwoławcze, obciążając nimi Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 24 września 2015 r. Sąd Rejonowy uznał P. P. za winnego tego, że:

1. w nieustalonym dniu pod koniec października 2014 r. w R., używając wobec swojej matki B. P. groźby natychmiastowego użycia przemocy za pomocą trzymanego w ręce przedmiotu przypominającego nożyczki, dokonał na jej szkodę kradzieży pieniędzy w kwocie około 220 zł i za to na mocy art. 280 § 1 k.k. wymierzył mu karę 2 lat pozbawienia wolności;

2. w okresie od nieustalonej daty na przełomie 2011 i 2012 r. do dnia 19 stycznia 2015 r. w R. uporczywie nękał swoją matkę B. P. oraz siostrę M. P. wzbudzając u nich uzasadnione okolicznościami poczucie zagrożenia oraz istotnie naruszając ich prywatność, a w okresie od grudnia 2014 r. do 19 stycznia 2015 r. w R. uporczywie nękał swojego ojca J. P. naruszając istotnie jego prywatność w ten sposób, że wielokrotnie o różnych porach nachodził pokrzywdzonych w miejscu zamieszkania, dzwonił na domofon, kopał w drzwi wejściowe do mieszkania, a ponadto żądał od B. P. i M. P. pieniędzy, zaczepiał je w pobliżu miejsca ich zamieszkania i utrudniał swobodne poruszanie się oraz znieważał B. P. i M. P. słowami wulgarnymi i za to na mocy art. 190a § 1 k.k. wymierzył mu karę 1 roku pozbawienia wolności.

Na mocy art. 85 k.k., art. 86 § 1 k.k. połączył oskarżonemu wymierzone w pkt 1 i 2 kary pozbawienia wolności i orzekł karę łączną 2 lat pozbawienia wolności.

Na mocy art. 63 § 1 k.k. na poczet orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności zaliczył oskarżonemu okres rzeczywistego pozbawienia wolności oskarżonego w sprawie tj. okres tymczasowego aresztowania od dnia 19 stycznia 2015 r. do dnia 5 sierpnia 2015 r.

Na mocy art. 29 ust. 1 ustawy Prawo o adwokaturze zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adw. A. H. kwotę 588 zł tytułem wynagrodzenia za nieopłaconą obronę z urzędu świadczoną na rzecz oskarżonego i kwotę 135,24 zł stanowiącą stawkę podatku Vat przewidzianą dla tego rodzaju czynności oraz zwolnił oskarżonego od zapłaty kosztów sądowych obciążających nimi Skarb Państwa.

Apelację od tego wyroku wniósł obrońca oskarżonego który zaskarżył wyrok w części, a to w pkt 1 i 3 sentencji wyroku zarzucając:

1. na zasadzie art. 438 pkt 2 k.p.k. obrazę przepisów postępowania, a to art. 410 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k. i art. 5 § 2 k.p.k., która miała wpływ na treść orzeczenia poprzez uznanie, iż okoliczności popełnienia przestępstwa z art. 280 § 1 k.k. przez oskarżonego P. P. nie budzą wątpliwości i przypisanie mu winy popełnienia występku stypizowanego w art. 280 § 1 k.k., w sytuacji kiedy to prawidłowa, rzeczowa i całościowa ocena zgromadzonego materiału dowodowego nie pozwala przypisać oskarżonemu winy w zakresie zarzucanego mu czynu;

2. na zasadzie art. 438 pkt 4 k.p.k. rażącą niewspółmierność kary do wagi zarzuczonych oskarżonemu czynów, której wymiar jest nieadekwatny w sytuacji, kiedy postawa oskarżonego P. P. po popełnieniu przestępstwa, zwłaszcza w odniesieniu do pokrzywdzonych, przemawia za warunkowym zawieszeniem jej wykonania.

W oparciu o ww. zarzuty obrońca oskarżonego wnosił o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego od popełnienia zarzucanego mu czynu z art. 280 § 1 k.k. ewentualnie o zmianę zaskarżonego wyroku w części dotyczącej kary poprzez warunkowe zawieszenie wykonania orzeczonej kary pozbawienia wolności, bądź o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

apelacja obrońcy oskarżonego P. P. nie zasługuje na uwzględnienie. Wbrew temu co twierdzi w swojej apelacji obrońca oskarżonego analiza całokształtu ujawnionego w sprawie materiału dowodowego pozwala przyjąć, że sąd rejonowy ocenił go w sposób chroniony zasadą, o jakiej mowa w przepisie art. 7 k.p.k. co w konsekwencji też pozwoliło na dokonanie prawidłowych ustaleń faktycznych oraz trafną ocenę prawną zachowania oskarżonego.

Wywody zaprezentowane przez sąd rejonowy są logiczne, rzeczowe i zgodne z doświadczeniem życiowym, a zatem uznanie za wiarygodne zeznania świadków M. P., B. P. a nade wszystko pokrzywdzonej B. P., które to dowody ocenione zostały z dużą ostrożnością i starannością, we wzajemnym ze sobą powiązaniu oraz w relacji z innymi ujawnionymi dowodami a co za tym idzie oparcie na nich ustaleń faktycznych co do popełnienia czynu z art. 280 § 1 kki odmowa wiarygodności w zasadniczych dla rozstrzygnięcia kwestiach wyjaśnieniom oskarżonego P. P., zasługującym na aprobatę podaniem powodów takiego stanu rzeczy, żadną miarą nie spełniają kryterium bezpodstawności, bądź też nie narusza treści art. 410 k.p.k. jak starał się to w apelacji wykazać obrońca. Podkreślić należy, że sąd

meriti miał bezpośredni kontakt z każdym dowodem, obszernie i z zachowaniem prawa do obrony, przeprowadzając każdy z nich, co niewątpliwie ułatwiło ocenę wiarygodności w procesie ustalania faktów oraz ich subsumcji pod właściwą norm wyrażoną w przepisach prawa karnego. Pokrzywdzona B. P. w swoich zeznaniach konsekwentnie opisała jak zachowywał się wobec niej oskarżony pod koniec października 2014 r. i co trzymał w ręce. Ocena ta w pełni odzwierciedla zasadę wyrażoną w przepisie art. 7 k.p.k. i w żadnym wypadku nie może zostać uznana za dowolną tylko dlatego, że nie satysfakcjonuje ona obrońcy i oskarżonego wyrażających, jedynie polemicznie, odmienny w tym przedmiocie pogląd. W tych okolicznościach w ocenie Sądu Okręgowego nie ulega wątpliwości, iż zebrany w sprawie materiał dowodowy pozwala na uznanie oskarżonego za winnego zarzucanego mu czynu z art. 280 § 1 k.k. Sąd rejonowy dokonał oceny dowodów zgromadzonych zarówno w toku postępowania przygotowawczego jak i sądowego w sposób bezstronny, nie przekraczając granic swobodnej oceny dowodów, a przy tym uwzględnił zasady doświadczenia życiowego, a swój pogląd na ostateczne wyniki przewodu sądowego przekonująco uzasadnił w pisemnych motywach zaskarżonego wyroku. Tym samym zarzuty podniesione w apelacji mają w ocenie Sądu Okręgowego charakter czysto polemiczny i sprowadzają się do negowania właściwych ocen i ustaleń sądu, przeciwstawiając im własne oceny i wnioski, które w żadnym razie nie mogą podważyć trafności rozstrzygnięcia sądu rejonowego. Ponieważ apelacja obrońcy oskarżonego skierowana jest również co do kary obowiązkiem Sądu Okręgowego jest również sprawdzenie, czy wymierzona oskarżonemu kara za czyn z art. 280 § 1 k.k. nie jest rażąco surowa. Za czyn z art. 280 § 1 k.k. sąd wymierzył oskarżonemu karę 2 lat pozbawienia wolności. Przestępstwo rozboju z art. 280 § 1 k.k. zagrożone jest karą pozbawienia wolności od lat 2 do 12. Sąd I instancji wymierzył oskarżonemu za ten czyn najniższą karę. Z kolei przy wymierzeniu oskarżonemu kara łącznej pozbawienia wolności sąd rejonowy zastosował zasadę pełnej absorpcji. Dolegliwość tej kary zdaniem sądu odwoławczego nie przekracza stopnia winy oskarżonego i prawidłowo realizuje cele zapobiegawcze w zakresie prewencji indywidualnej jak i ogólnej. Odnośnie braku pozytywnej prognozy kryminologicznej wobec oskarżonego to dotychczasowa karalność oskarżonego i stopień społecznej szkodliwości zarzucanych mu czynów przesądzają o niezastosowaniu wobec oskarżonego dobrodziejstwa warunkowego zawieszenia orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności. Z tych też względów nie uznając zasadności zarzutów apelacji obrońcy oskarżonego, nie podzielając przytoczone na ich poparcie argumentów Sąd Okręgowy zaskarżony wyrok utrzymał w mocy. Sąd odwoławczy zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adwokat A. H. zwrot kosztów zastępstwa adwokackiego w postępowaniu odwoławczym w stosownej wysokości. O kosztach sądowych orzeczono po myśli art. 624 § 1 k.p.k.